

רחל מרחלת על כל העולם

שלום אמיתי

כששמעון ערן הגיע ארצה, הוא לקח את בתו הצעירה, אירית, המשרתת עכשיו בצבא, ויצא איתה לבלות. "אפה אפטר לבלות כאן?" הוא שאל אותה, "מה זאת אני מרת? אצל מנדי?" היא ענתה לו. "למנדי אני לא הולך", הוא אמר, וסירב לקחת אותה לשם.

הבת ניסתה להתווכח איתו, ולשכנע אותו, אבל זה לא עזר. שמעון ערן לא יכול היה ללכת למנדי, משום שלפני ארבע שנים, כשמנדי באה לגרמניה, התחיש אותה שמעון על חוזה הופעות בעדן סלון, ופתאום הודיע לעתונות שהוא מבטל את החוזה. "היא לא שווה כלום", הוא אמר אז, "היא לא יפה, ולא יודעת לשיר, היא שום דבר".

הוא עזב אז את המועדון שלו, והלכה לשיר במקום אחר. לכן ברור שעכשיו הוא לא יכול ללכת לראות אותה.

הוא הלך עם בתו למקום אחר, ולמחרת הוא יצא לבלות עם חברים. "אפה מבליס?" הוא שאל את החברים שלו, "אצל מנדי, כמובן". אמרו לו. הוא הסביר להם שהוא לא יכול ללכת למנדי, והם ויתרו לו, אבל למחרת כשבעיית מנדי הועלתה שוב על ה"פרק, הבינו גם הוא וגם החברים שלו שהוא לא יצליח להחזיק בארץ מעמד שבוע שלם, אם לא ישליט במהירות האפשרית עם מנדי, לכן נשלחו מצידו שליחים אל המועדון, והחלטו, עלידי שני צדדים, לערוך מסיבת סולחה. שמעון הופיע בערב המסיבה עם כל פמליית החברים שלו. הוא נישק את שתי לחייה של בעלת המועדון, והתנצל בפניה: "את יודעת שזה היה תעלול פרסומי. עכשיו, שגם לך יש מועדון, את יכולה להבין את זה".

כשמנדי ענתה לו: "אני לא הייתי עושה אף פעם דבר כזה", חשבו שהמסיבה עור מדת להתבטל, אבל שני הצדדים התגברו על האינדיננט הזה, ובסוף הערב, כשארבעה בקבוקי ייסקי של מנדי היו כבר בתוך ה"בסן של שמעון ערן, ושלוש מאות לירות של שמעון היו כבר בתוך הכיס של מנדי, היה ברור שהשלום בין השניים הוא יציב ובריקימא.

אתי להדוס

הגבר של

אתי להדוס

בשבועות הקרובים עומדת אתי להדוס, ידידתו לשעבר של נחמן פרקש, ללדת ילד לידידה, ערבי ידוע בשם כר-מל מהביני.

אתי הכירה את ידידה לפני שנה, בערך. לא היא ולא הוא האמינו שהידידות ביניהם תימשך כל-כך הרבה זמן. "הגברים הם חלשים מדי בשבילי", היתה אתי נוהגת לומר, "כשאני אמצא אותו חזק שמתאים לי, אני לא אעזוב אותו".

היא מצאה את הגבר הזה לפני שנה. הוא עבר לגור איתה, בדירתה התל-אביבית, והם חיו כמו זוג נשוי לכל דבר. לפני חודש היא החליטה לזרוק אותו מביתה. אבל לאחר מריבה סוערת, ש-כמעט הביאה את המשטרה למקום, הם שבו והתפייסו, והם מחכים יחד לילד העתידי להיוולד.

הגולם מברלין

אברהם

"העופרים מתגרשים" מספרות כותרות העיתונים הגרמנים, "אסתר עופרים לא יכולה כבר לשאת את הבגידות של בעלה, הפירוד ביניהם הוא סופי. הם מתכוונים להפסיק לשיר יחדיו, ויתכן גם שאסתר עופרים תחזור לישראל כדי להתאושש".

זה מה שאומרים בגרמניה. בהתחלת הקריירה של השניים, כשהם עוד שרו שירים עבריים בפני קהל עברי, היתה אסתר רייכשטאט זמרת ידועה ומוכרת, ובעלה, אברהם, היה מלוח איתה בגיטרה שלו. היא היתה תמיד עומדת מתחת לזרקורים, יפה וזוהרת, והוא היה עומד מאחוריה, לא בולט, לא מעורר תשומת-לב.

הקהל העריץ את הקול שלה וכולם שאלו: "בעצם, מה היא צריכה אותו? הוא בכלל לא מתאים לה, הוא לא יודע לשיר, והיא כל-כך יפה, וכל-כך מוכשרת. הם בטח יתגרשו". אבל אסתר רייכשטאט לא חשבה לעזוב את בעלה. היא אהבה אותו באמת. היא ניסתה להבליט את שמו על התקליטים, ועל התוכניות. בכל פעם שעיתונאים ראינו אותה, היא דיברה עליו. היא הסבירה בכל הזדמנות שהוא בעצם האדם המוכשר במשפחה, היא עשתה הכל כדי לתת לו הרגשה שהוא הגבר והאדם החזק ביניהם.

ואכן, היא הצליחה. הוא קיבל הרגשת-ביטחון. בהופעות האחרונות שלהם בארץ, לפני שהיגרו לגרמניה, הוא כבר היה עומח לצידה, ולא מאחוריה, וכשהם הגיעו לגרמניה הוא החל לעמול על סיפור הופעתו.

הוא קנה עשרות סודרים בצבעים וועקים. הוא מילא את המלחמה שלו בחולצות צבעוניות ובעניבות עליונות. הוא גידל שער עבה, בשני צידי הלחיים, ואסתר עקבה אחרי ההתפתחות הגברית שלו בשמחה, ללא קנאה וללא צרות-עין.

לאט-לאט הוא תפס את המקום המתאים לו לצידה. במספר עיתונים הורפס השם שלו לפני השם שלה. החלו מראיינים גם אותו, לשאול אותו מה הוא אוהב, ואת מי הוא אוהב, והוא דיבר ופרש בפני העיתונות הרדיו והטלוויזיה את השקפות-החיים שלו.

כשהוא עדיין לא היה מפורסם, הוא לא ידע לשיר. גם לאחר שהתפרסם, הוא לא למד איך עושים את זה. אבל הוא החל מחבר שירים, הפך מלחין, למרות שאחר כך התברר שחלק מהשירים

המתמסר

פרשת בריסטיין קילר הולכת ומתפתחת. השבוע הודיע מאיר זיו, אחד משותפי מועדון בריסטיין, שעדיין לא נפתה, שהוא עומד לנסוע ללונדון, להביא את הבחורה ארצה.

"אני נשבעתי להביא אותה", הוא מכריז, "בעזרת כסף, ואם לא, אז בכוח קסמי". וצריך רק להסתכל עליו כדי להבין כמה הרבה קסמים יש לו להציע. בדרך כלל הוא נראה נהדר. רואים אותו בתוך מסיגרת החלון של המכונית המפוארת שלו, הראש שלו מצוי מתוך הכתפיים הרקות שלו מצד אחד, ומתוך הסיאה הי נכרית שלו מהצד השני.

ככה בדרך כלל הוא בהחלט מעורר כבוד. רק כשהוא מפשיט מעליו את המכונית ואת הסיאה הנכרית, ורואים מה שיש לו מתחת כל הרושם מתקלקל. בכל אופן הוא משתול לא להתפשט אף פעם, וברור שאל כריסטיין קילר הוא יבוא יחד עם כל אביזריהקסם האישי שלו.

הוא מתכוון להשפיע על כריסטיין לא רק בעזרת הקסם האישי שלו, כפי שתואר לעיל, אלא גם בעזרת השכל שלו. כי מאיר זיו הוא איש-שחתה מרתק, ובדרך כלל שום בחור רה לא יכולה לעמוד בפני כושר-הדיבור הי כוח-השינוע שלו.

יש לו שיטה פשוטה מאוד. הוא פוגש בחורה ומכניס אותה לאוטו שלו. הוא מתכוף לאוזנה ולוחש לה בקול רחוי אהבה: "שמת לב למכונית? הסתכלת עליה?" הוא מביט לבחורה בעיניים, ואחר-כך לוחש לה את מילות-הקסם: "פונטיאק בנוויג". הוא מתרחק ממנה, ומסתכל בה במבט רבי-משמעות. בדרך כלל המילים הללו משפיעות על ה

שלו חובר עלידי אחרים. הוא יצר לעצמו דמות של זמראליל פופולארי, כלא גברית שוברת לבבות. אסתר עזרה לו בשינוי הדמות, עורדה אותו, ודחפה אותו.

אבל לאחר שהדמות נוצרה, היא כבר לא יכלה לשלוט בה. אברהם הפך זמר נערץ. נשים התחילו לרוץ אחריו ברחובות. מאות מכתבים נשלחו אליו מדי יום ביומו, והוא לקח את תפקידו כר-צינות. ערב-ערב הוא היה יוצא עם בחורה אחרת, ומשאיר את אסתר לבדה בבית.

ההצלחה המסחררת של השניים עלתה ועלתה. בגרמניה החלו קוראים להם "הביטלס של גרמניה". הם היו ממלאים את האולם הגדול ביותר בברלין, אולם בן חמשת אלפים מקומות, בהופעת יחיד. אנשים היו עומדים בלילות כדי להשיג כרטיסים, ובזמן הזה כבר לא היה ידוע מי מושך יותר את הקהל, היא או הוא.

השאלה הזאת לא העסיקה את אסתר. היא המשיכה להזכיר אותו ולדבר עליו בהערצה בפני עיתונאים וקהל, והוא המשיך לבגוד בה עם נשות גרמניה, אנגליה, צרפת, איטליה וישראל.

העיתונים הגרמנים החליטו שעכשיו הגיע הקץ לסבלנותה. אבל אסתר רייכשטאט עדיין לא סוברת כך. "הוא גבר", היא מסבירה,

אסתר עופרים

"צריך להבין אותו. הוא מפורסם, הוא מצליח, והוא אוהב אותי. זה הכי חשוב".

היא לא מתכוונת לעזוב אותו. "זה הגבר היחיד שהיה לי. זה הגבר של חיי", היא אומרת, "אני לא יכולה לעזוב אותו. אין לי גם סיבה לעזוב אותו".

היא מוותרת לו. היא מכינה אותו, וכל זמן שהיא תמשיך לוותר ולהבין, הוא ימשיך לשחק את תפקיד האליל מצד אחד, ולהיות קשור אליה מצד שני.

ולוחש: "הוא היחיד בארץ שיש לו מכונית כזאת. חוץ ממני". "זה הורג אותך", הוא מסביר, "הן לא יכולות לעמוד בפני זה. כי אני אחד מהיחידים בארץ שמבינים מה זאת מכונית טובה. יש עוד כמה כמוני, יורם סמביצקי, פרנקל ורסקין, לא יותר".

וחוץ מזה שהוא יגיד לכריסטיין קילר, הוא יציע לה גם כסף, ואם היא לא תסכים הוא יציע לה גם את עצמו, ובפני זה היא לא תוכל לעמוד. "היא בסך הכל זונה", הוא מסביר, "השאלה היא רק מה המחיר שהיא דורשת. אם היא תדרוש אותי, גם לזה אני מוכן. מה לא עושים בשביל העסק?"

באמת, מה לא עושים? זה יהיה לו די קשה, הוא אומר, "כי היא זקנה", אבל הוא יתגבר על הקושי.

לפני שהוא החליט להתמסר לכריסטיין קילר, הוא התמסר לשני הדיסקוטקים שלי בר-ביד ובסוף המירוץ, ולפני זה הוא התמסר למפלגת מפא"י. הוא היה מזכיר איגוד הסטודנטים של המפלגה.

מקום. אם הן לא משפיעות, הוא מתכוף שוב ולוחש: "קריניצי? את מכירה אותו? זה מרמתגן! גם לו יש מכונית כזאת", הוא מתרחק ממנה, מסתכל עליה, מתקרב שוב

מאיר זיו

אין כסף אין גט

הם כמעט הרגו איש את רעותו. בעלה האיסלקי של מרצרים, זמרת-הגז הפופולרית, כיבה עליה סיגריות בוערות, ומרדס שברה על ראשו צלחות. הוא ערך לה סצינות-קניאה, והיא הלכה לקובה זילברנינג, וקובה ניסה לטק אותה מן הארץ.

הוא הבטיח לה שיהרג אותה בהזדמנות הראשונה, והיא הבטיחה לו לתקוע לו סכין בבטן.

בסוף הם הלכו לעורף-הדין יוכה בן-מונשה, ולפני שבועיים הם חתמו על הסכם גירושין.

אבל לפני שבוע הודיע להם עורך-הדין בן-מונשה שהגירושו יעלו שלושת אלפים לירות. רוחם של בני הזוג נפלה. לאי שמהם לא היה סכום כל-כך גדול, והם מוכרחים לשוב ולדבר איש עם רעותו על-מנת להתייעץ איך להשיג את הכסף.

הם התייעצו והתייעצו. זה ארך כמה ימים, ובסופו של דבר הם הגיעו למסקנה שהגירור שין לא שווה שלושת אלפים לירות. הם חזרו לחיות יחד באושר ובשלום.